

Alt av nåde!

Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde»
Rom. 11,6.

Akk, mon det er svik i min ånd?

Av Jakob Traasdahl

Du kjære Guds barn, som går likesom med et åpent sår i ditt indre, som svir og verker - du, som med den erkjennende og åndelig årvåkne David må si: «Min synd står alltid for meg,» og ikke har noe større ønske, enn at du riktig til gagns må bli rensket i den «kilde som er åpnet for Davids hus og for Jerusalems innbyggere mot synd og urenhet» (Sak. 13,1) - du har ikke en svikefull, men en ærlig ånd.

«For hvem blant mennesker vet hva som bor i et menneske, uten menneskets egen ånd som er i ham?» 1 Kor. 2,11.

Din ånd er blitt oppfylt av Guds Ånd, og den er løst fra falskhetens lenker, så

det ikke lenger er om å gjøre for den å være glad, tilfreds og ha gode utsikter ved å holde seg på overflaten. - Nei, den vil sannheten, den roper: «Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte!... se om jeg er på for-tapelsens vei!» Slm. 139,23f. Herre, la mitt indre blick være klart, la «det lys som er i meg,» ikke være mørke og innbilskhet, men virkelig lys. La enhver hemmelig tilbøyelighet - ethvert skjult og farlig drag i min natur likesom også de

hemmelighetsfulle farer og fristelser, som er forbundet med min livssituasjon, stå klart for meg, og hjelp meg å være årvåken og resolutt i min ånd til alltid å fly farene og bruke den rette medisin mot mine hemmelige sykdommer.

**Vær frimodig, redde hjerte, dristig du forsakte sinn!
Skynd deg nå med all din smerte like til din Jesus inn!**

Hvem rørte ved meg? T. de Witt Talmage

hvor salig er det ikke å vite, at når vi i troen rører ved Kristus, så rører Han ved oss.

Den blodsottige kvinne Jesus taler til, rørte ved sømmen av Hans kappe - og straks stanset hennes tolvårige blodflod. - Hun ble full av liv og helse.

En mann førtes frem til Kristus. Alle hans lemmer var angrepet av den levende død, som vi kaller spedalskhet. Hundrede doktorer til sammen kunne ikke helbrede ham. Den høyeste legekunst sto avmektig overfor denne forferdelige sykdom. Men hva gjorde Kristus? Han forordnet ingen medisin, brukte intet plaster, amputerte ikke den sykes lemmer. Han rørte ved den syke, og han ble helbredet.

- Peters mor lå dødssyk i en ondartet feber, Kristus var hennes lege. Han ga henne ingen feberfordrivende drikk, ingen dråper - Han anordnet ingen diett. Han rørte ved henne, og hun ble frisk.

- To blinde menn kom vakkende inn i det hus, hvor Jesus var. De hadde ingen

ingen synsevne. Den var helt borte. Han rørte ved dem, og de så straks alle gjenstander. - En mann kom til Kristus. Trommehinnen i hans øre vibrerte ikke lenger, og hans tunge var bunden. Kristus rørte ved hans øre, og han hørte - han rørte ved hans tunge, og han talte.

- Et liktog kom langsomt ut gjennom byporten. En enke fulgte sin eneste sønn til graven. Kristus kunne ikke se på hennes tårer. Han la sin hånd på båren, og begravelsesdagen ble forvandlet til en oppstandelsesdag.

Å, broder, det er godt å vite, at når vi med vår smerte rører ved Kristus, så rører Han ved oss. Når du i din nød og bekymring legger din hånd på Kristus, veller hele Hans medlidenhet frem. Er vi fristet? Han har vært fristet. Lider vi? Han har lidt mer. Er vi forfulgte? Akk, Han har vært mer forfulgt. Er vi fattige? Han har vært fattigere enn noen av oss - og det til vår rikdom.

Hvorfor Jesus ble menneske

Av H. O. Folkestad

Les: Luk. 2, 1 – 14

Det var mennesket som hadde gjort bruddet med Gud. Derfor kunne dette brudd bare heles ved mennesket.

Men det kunne ikke skje ved det falne menneske - for hva kan den «døde» utrette? Den døde kan ikke gi seg selv livet. Derfor måtte Kristus selv bli menneske for å hele bruddet med Gud, et menneske i virkelighet og sannhet. Kristus måtte fødes og som historisk person trede inn i historien. Han måtte bli det personlige midtpunkt i utviklingen, som livet kunne meddeles fra til de mennesker som var døde i synden.

Et slikt menneske *måtte* Kristus bli for å *kunne* være frelser. For å være frelser måtte Han oppfylle loven og «ved døden gjøre den til intet, som hadde dødens velde,» og ved det fullføre befrielsen.

Det er denne Jesu fødsel, som samler menigheten i dag til lov og takk og pris. Det er også sin egen unnfangelsesstund, Herrens menighet feirer i dag (juleprediken). Det er med fulleste rett, det i dag synges med fryd i menighetens forsamling: «Syng høyt i sky Guds kirkeflokk! Halleluja, nå har jeg nok!»

Den troende menighet har nok i sin frelser,

i Ham har den alt. Og det er derfor Herrens menighet i dag med hjerte og tunge istemmer de himmelske hærskarers sang: «Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, i mennesker Guds velbehag.»

Visselig er julen med rette en gledestid i Herrens menighet - for dens store, ubegripelige nådegjerning er den *åpenbare* begynnelse til utgangen på Guds barns trengsler, til den stridende menighets forløsning: Den er den *åpenbare* begynnelse til løftets fulle oppfyllelse.

Fra nå av virker frelseren åpenbart i verden for å gjennomtrengte menneskelivet med sitt liv og gjenforene de falne sjeler med Gud. Fra nå av er to makter mer kjennelig virksomme i utviklingen: Kristus og motstanderen, det kristelige og det antikristelige, *og disse makter gjør sin gjerning under tidenes løp, hver etter sin natur.*

Kristus virket synlig i sine kjøds dager, og Han er fremdeles personlig til stede i sine innstiftelser, i sitt Ord og sine sakramenter, Han er kjennelig i Åndens gjerning i menigheten, i de troendes strid i verden.

Men også motstanderen er nå mer åpenbar enn før. Det antikristelige vesen, de sataniske krefter i selvfor-gudelsen, i menneskeforgudelsen, i for-

nektelsen og den kjødelige frihet treder nå mer kjennelig frem, da de kan beskues i evangeliets lys.

Under kampen mellom det kristelige og det antikristelige i verden forberedes en tredje avgjørelsestid i menneskelivet. Dette er den endelige skilsmisse, den evige skilsmisse mellom det onde og det gode: Det er verdensdommen, Kristi åpenbare, synlige seier,

den troende menighets endelige forløsning

og inngang til hvilen i Gud – det er løftets fulle oppfyllelse.

Og for å dra de troendes tanker hen på den siste avgjørelse og styrke dem i håpet under striden forbereder menigheten julegleden også ved betraktningen av de siste ting. Derfor viser adventstiden også hen til Kristi synlige gjenkomst og den endelige dom over denne verdens fyrste.

Ved det har menigheten forent, det som ikke må skilles ad. For først når frelserens fødsel betraktes ut fra fallet i hele dets forferdelige dybde, og ses i lyset av Herrens siste åpenbarings herlighet, først da kan den troendes julegleder bli full og sann.

Visstnok synes tilstanden nå for tiden bare å gi litt håp om verdensfyrstendommen og Kristi rikes endelige seier. Hva enten vi ser tilbake eller ser ut over

livet, som det rører seg for våre øyne i vår tid, så synes de antikristelige krefter å bli stadig mer og mer overmektige i utviklingen.

Dette må vi erkjenne tross all tale om fremskritt. Menneskeånden, løsrevet fra Kristus, befinner seg selv i sitt største tilsynelatende herredømme over jorden dog i den dypeste fornedrelse. Jo større makt mennesket vinner over materien, jo mer denne gjøres til tjener for verdslige formål, dess mer trellbindes ånden under den, dess mer blir ånden slave av materien - ja endatil like til materiens forgudelse med fornektelse av alt åndelig.

Aldri har menneskeforgudelsen, fornektelsen og bespottelsen løftet hodet frekkere innen kristenheten og aldri med mer list og kløkt sådd ut vantroens sæd enn nettopp i vår tid.

Det forkynnes noe som kalles kristendom, men som Kristus, Guds Sønn er utelukket fra. Det tales om og bekjennes noe som kalles «Kristi lære,» men som kristendommens grunnsannheter - som utgjør den bibelske kristendoms innerste kjerne - fornektes, bekjempes og bespottes i. Det forkynnes frihet, dog ikke den frihet som Kristus frigjør sine troende til selvfornektelse og troens strid med, men en kjødelig frihet, som selvfornektelsen er makten og timelige nytelser målet i. Det tales vel ennå om synd, men ofte slik, at syndens brodd er brutt av, for at den ikke skal såre det kjødelige menneskes

egenkjærlige, hovmodige hjerte.

Av profetene vet vi, at nettopp slik skal livet mer og mer arte seg, nettopp i denne retning skal utviklingen gå, inntil den omsider fullender seg i det store frafall, som

**«syndens menneske» skal stå frem
av i sin tid.**

Vel kan det ennå komme seierstider for Kristi menighet på jorden, men frafallet er likevel den dype understrøm i folkehavet, som bærer hele verdensbevegelsen hen imot den *tidens fylde*, da Herrens menighet igjen skal bli den ensomme hytte i dalen, under hvis tak den lille hjord søker ly mot forfølgelsenes stormer.

Men tross alt dette er Antikristens tilsynelatende overmakt likevel bare svakhet til døden, for «syndens menneske» skal tilintetgjøres ved Herrens herlige åpenbaring. Og da skal den personlige Antikristen selv, og i ham all motstandens makt, kastes ned for Hans føtter som kommer i skyene med kraft og herlighet. For da blir det ikke mengden, men «den ene,» som avsier dommen. - Han, som Faderen har gitt å holde dom, og som riket og makten og æren tilhører i all evighet.

Hvor står nå vi? La oss ikke glemme, at det er hver enkelt av oss det gjelder. Spørsmålet retter Herren selv til hver enkelt iblant oss. Vi står alle for Herrens åsyn, her er ingen unntagelse. Et livsspørsmål - ja

**et evighetsspørsmål reises her til
oss.**

I en av de to leirer må vi stå, en mellomstilling finnes ikke: «Den som ikke er med meg, han er imot meg,» sier Herren.

Derfor kommer frelseren og taler til hver enkelts samvittighet og spør: Vil du? Vil du gå i kampen med meg mot syndens og Satans makt? Vil du være med å skaffe Guds rike seier, først og fremst i deg selv og dernest også i andre, så langt du når?

Den som kan besvare det med et ja, som det er sannhet for Herrens åsyn i, han har jul, men – også bare han. Han eier en *kristens* juleglede, men også bare han. Og når Herren i dag står for oss og spør: Vil du? – da sukker vi vel alle hver for seg: «Herre Jesus, forbarm deg over meg!»

Men i dette sukk ligger det trøst. Lengter vi etter å være med frelseren, da er Han trofast, Han hvis kraft fullendes i skrøpeligheit. Da er Han med, Han hvis gjerning det er å føre striden i og ved sine troende. Og Han er mektig til å styrke viljen og støtte den vakkende gang og fullende den gode gjerning også i den kjempende sjel!

Tenk hvilken ære, om også vi kunne få gå med i kampen under korsets merke! Tenk om også vi måtte få stå blant frelstes kor på den store seiers-

og høytidsdag, når Herren samler sine stridsmenn til seierens hvile i de fredens boliger, som Han er gått forut til for å berede sine en evig juleglede!

Troens blikk på Jesus

Av J. P. Berg

Ja la oss få høre det ord som forløseren fra korset gav til den botferdige røver: «Sannelig sier jeg deg: I dag skal du være med meg i Paradis!» (Luk 23, 43).

Jeg har sagt det, mine tilhørere, sagt det mer enn en gang, at ingen botferdig skal styrke seg med denne røver i sin ubotferdighet og tenke: - fant han Gud i sin siste stund, så kan også jeg. Jeg som dessuten ikke er noen beryktet person - jeg kan finne Ham om jeg også nå ennå en stund vandrer min gamle, brede vei!

Akk, tenker du slik da leker du en forfengelig og frekk lek med din sjels salighet, da kan du nok komme så langt bort fra din frelser, at Han ikke mer kan finne deg, og du ikke mer Ham igjen.

Men en sjel som av synd og død er hardt anfektet og lengtende etter nåden, skal trøste seg med denne røver. Og jeg vil tilføye at her viser det seg klart, at Gud har utvalgt det som er dårlig, skrøpelig, uedelt i verden, ringeaktet, intet, for å gjøre til skamme det som synes å være noe, for at intet kjød skal rose seg for Ham. (1 Kor. 1).

For hva kunne være dårligere, mer uedelt og ringe i verden, mer foraktet av verden enn denne usle, arme røver? Og likevel – hvem var nå saligere enn ham? Straffet av den jordiske øvrighet, som tilbørlig var, men benådet av alle herrers Herre og alle kongers Konge! Fordømt og forkastet av verden, av alle dem som kalte seg skikkelige mennesker – og hvordan kunne han vente seg annet etter sitt æreløse og forbryterske liv? - Men likevel tatt opp til den høyeste ære, den største herlighet, den: å være en arving til det evige liv, å være med Kristus i Paradis!

Så vil vi også merke oss det høyst merkelige, at denne røver kjente og erkjente og bekjente verdens og sin frelser. Dette slutter vi med rette av hans ord: «Jesus, kom meg i hu når du kommer i ditt rike!» (Luk. 23,42).

Peter, Jakob og Johannes oppnådde ikke å kjenne sin frelser rett på forklarelsens berg, men her kjente røveren Ham som sin på korsets forbannede tre.

Å forunderlig! - mens fariseerne og de skriftlærde, som jo idelig gransket i Skriftene som vitnet om Ham, ikke ville

erkjenne Ham, da Han kom - mens den største del av folket, som dog kalte seg Herrens folk og ventet på den lovede Messias, forkastet Ham - mens både jøder og hedninger sto med spott og hån om Hans kors - mens den første av apostlene, som dog engang i et hellig øyeblikk hadde bekjent: «Du er Messias, den levende Guds sønn!» (Mt. 16,16) og med ham de andre disipler, som hadde sett Ham mektig i ord og gjerning for Gud og alt folket og håpet at Han var den som skulle forløse Israel, på langfredag fornektet, forlot Ham og flyktet, og ikke mer gjenkjente noe av guddoms-herligheten i dette «åsyn, høyt forhånet med blod og sår og ve:» - da vitner en elendig forbryter om en med ham korsfestet manns herlighet, da tror han på en korsfestet manns makt og guddom, da bygger han sitt salighetshåp på en korsfestet manns nåde og barmhjertighet, og blir en botspredikant for

spotteren ved den annen side og for flere enn ham.

Medforløste, la oss da oppløfte våre hjerter med lov og pris til Gud for den kjærlighet som også under korsets pine søkte og fant en fortapt. For vår Guds og frelsers dyrebare nåde, som ikke vil den groveste synders død, men hans omvendelse og liv. For Den Hellige Ånds kraftige vekkelser og dragelse til Kristus også i den ellefte time - og la oss lære, hvordan det er en oppriktig syndserkjennelse, en hjertelig anger og en av det oppstått levende hunger og tørst etter rettferdighet, som får del i det store forsoningsoffer som ble båret frem i dag (langfredag), som griper Kristus på korset, seirer over all dødens bitterhet og blir salig, etter å ha hørt de deilige ord i den siste stund og strid: «I dag skal du være med meg i Paradis!»

Evangelium for fattige

Av Johan Arndt

Dersom du nå er åndelig *fattig*, så vil også Herren holde en evangelisk nådeprediken for deg: Sønn! vær frimodig, dine synder er deg forlatt! (Mt. 9,2). I dag er dette hus blitt frelse til del. (Luk. 19,9). De friske trenger ikke til lege, men de som har ondt. (Mt. 9,12).

Slik forkynner Herren evangeliet for de fattige også nå til dags, når Han med sin Hellige Ånd trøster de bedrøvede hjerter.

Den trofaste løftegiver!

Han er trofast som gav løftet. Hebr. 10,23

Alle Herrens stier er miskunn og trofasthet mot dem som holder Hans pakt og Hans vitnesbyrd. Slm. 25,10

Herrens stier! Min sjel, følg aldri dine egne stier, ellers vil du utsette deg for å la deg lede av det du ser, i stedet for av troen - for å velge det onde og kaste bort det gode.

Men «sett din vei i Herrens hånd og stol på Ham! Han skal gjøre det.» (Slm. 37,5).

La din stadige bønn være: «Herre, vis meg dine veier, lær meg dine stier!»

Å, gi meg det sinn at jeg trolig følger etter deg, min Herre og min Gud! Også da, når jeg må forsake meg selv og trengsler og prøvelser venter meg. Hjelp meg i enfoldig tro å spørre: «Herre, hva vil du jeg skal gjøre?» «Hjelp meg at jeg ikke må ha noen annen vilje enn den, at Guds vilje må være min vilje.» Da skal jeg være trygg, da skal jeg være salig. Ja, følg etter Herren uten frykt. Han vil føre

deg på den rette vei til det evige hjem, om det enn er gjennom trengsler og prøvelser og sorger og smerter.

Å, det er salig å slik helt og fullt overgi seg i Herrens hånd., og med inderlig takknemlighet tenke på den nåde og hjelp Han allerede har gitt, og av det gjøre seg forvissnet om Hans bestandige nåde og kjærlighet - under livets mangfoldige prøvelser å høre Hans stemme hviske til oss: «Dette er veien, på den skal du gå!»

Ja, salige er de som slik lytter til Herren. Salig vil det være for deg, leser, om du ved en kraft som er sterkere enn din egen, kan si av hjertet: «For denne Gud er vår Gud for evig og alltid. Han skal føre oss ut over døden.» (Slm. 48,15).

J.R. MacDuff

Kom i hu ordet til din tjener, som du har gitt meg å håpe på! Slm. 119,49

Tidligere nummer av bladet, se: www.bladet.org

Kristi forbønn

Av Ch. von Bogatzky

Og når Aron går inn i helligdommen, skal han bære navnene på Israels barn i domsbrystduken på sitt hjerte, slik skal han alltid minne om dem for Herrens åsyn. I domsbrystduken skal du legge urim og tummim*. De skal ligge ved Arons hjerte når han går inn for Herrens åsyn, så Aron alltid skal bære Israels barns dom på sitt hjerte for Herrens åsyn. 2 Mos 28, 29-30

lltid tenker Gud på meg i nåde, for du, min mellommann, bærer alltid mitt navn på ditt hjerte innfor Ham.

Trykkes jeg av sorg over synden, skaffer du meg forlatelse. Din forbønn rydder bort all min synd, for Gud nekter ikke deg noe.

Så får jeg stadig nåde, for i himmelen lyder en uavlatelig forbønn for meg og i denne innesluttet alltid, - slik også nå, - min bønn.

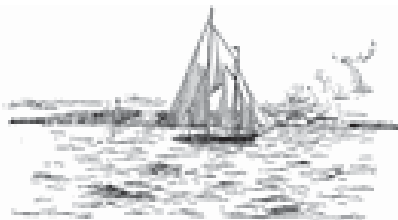
Å, hvem skulle ikke ville be slik i tro! – Herre Jesus, vi begynner i dag et nytt år. Å, så gi oss også ny nåde og ny

kraft, slik at hele dette år må bli et rett nytt og nådig Herrens år for oss. La din nådes sol daglig på ny gå opp over oss. Ja, la ditt dyre blod rope om nåde for meg og inneslutt i din forbønn mine svake bønner. Akk, bær meg frem innfor Gud på ditt kjærlighetshjerte, du vår yppersteprest, som er gått inn i det helligste.

Du vet best, hva som mangler meg. Så vær da du min talsmann innfor Gud. Opplys meg med ditt lys og led meg med din makt til å nå frem med fryd til og inn i den herlighet, som du alt har gått inn i.

Skjærgårdsstevnet!

*Husk påmelding til Skjærgårdsstevnet!
Mer info får du ved henvendelse til bladets utgiver.*

Et noe lengre stykke dette, men tror neppe du vil angre at du tok deg tid til å gjennomlese det.

Guds nåde og fred! Red.

Mens Peter ennå talte disse ord, falt Den Hellige Ånd på alle dem som hørte Ordet Ap.gj. 10,44

Les: Ap.gj. 19,1-7

Noen tanker i tiden, basert på Skriftens ord og på Luthers og Rosenius' skrifter.

Paulus er ute på sin tredje misjonsreise. Han kommer till Efesus, og «det som hender der hadde veldig betydning for de mennesker som var involvert – men har også noe veldig viktig å meddele oss, vi som lever i de siste dager, i de uforstandige jomfruenes tid».

Paulus ble i tvil, i sin omgang med «disiplene» i Efesus. Han spurte dem: «Fikk dere Den Hellige Ånd da dere kom til troen? »

De svarte at de ikke engang hadde hørt at det er noen Hellig Ånd..

«Hva ble dere da døpt med?» spør Paulus videre. «De svarte: Med Johannes' dåp.»

Men Johannes' dåp var en «omvendelsens dåp,» «till den tro som skulle åpenbares ...» som altså ennå ikke fantes i deres hjerter. Da hadde de heller ikke Den Hellige Ånd. Legg merke till dette!

Gal. 3:23: «Men før troen kom, ble vi holdt i varetekt under loven, innestengt inntil den tro som skulle komme, ble åpenbart.»

Disiplene i Efesus var ennå ikke ikledde Kristus. De hadde ikke Den Hellige Ånd. De var ikke rettferdiggjort av tro. Men når Paulus underviste dem om evangeliets sannhet og la hendene på dem, fikk de Den Hellige Ånd.

Men tenk om det finnes «disipler» iblant oss i kristenheten i dag, som har det på lignende måte. De er ikke gjenfødte og eier ikke Den Hellige Ånd! Ja, det finns mange, og det verste er at selv prester (mannlige og kvinnelige) og predikanter kun lever i loviskhet og ikke er ikledd Kristus i troen. Axel B. Svensson sa ved ett tilfelle: «I de siste dager skal det visseilig predikes mye, men det som skal savnes er Den Hellige Ånd.»

1. Døperen Johannes sa: «Jeg døper dere med vann til omvendelse. Men han som kommer etter meg, - skal døpe dere (= i en framtid) med Den Hellige Ånd og ild.» (Mt. 3,11).

2. Å være døpt med Johannes dåp betydde å stå under omvendelse uten å ha fått forlatelsens store trøst og glede i Kristus.

3. Det er disse som sukker: «Akk, om jeg kunne være, gjøre, våke, be, stride bedre.»

4. Mange mangler Åndens sinn som sier: «Akk, hva Kristus er, hva Kristus har gjort, hva han har utrettet.» /«Se noe mer på Jesus og glem hva du har vært og er ...» LH/

Gal. 2:19-20: «Nå lever jeg i Guds Sønnns tro, nå lever Kristus i meg.»

Hvor mange uforstandige jomfruer finnes det ikke i kristenheten i vår tid - uten Åndens olje i sine lamper!

Jesus gav oss store løfter om Den Hellige Ånd: Joh. 14:16-17: «Og jeg vil be Faderen, og han skal gi dere en annen talsmann, for at Han skal være hos dere for evig, sannhetens Ånd, som verden ikke kan få.» Jesus skiller også markant mellom disiplene og «verden: » «Jeg ber for dem. Jeg ber ikke for verden, men for dem som du har gitt meg, for de er dine.» (Joh 17,9). /Jfr Joh. 3:16: «verden»./

2 Kor. 6:16: «Vi er jo den levende Guds tempel, som Gud har sagt: Jeg vil bo hos dem og ferdes iblant dem, jeg vil være deres Gud og de skal være mitt folk.»

1 Kor. 3:16: «Vet dere ikke at dere er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i dere?»

Det fantes en veltalende, brennende, nidkjær predikant ved navn Apollos. «Han underviste om Jesus, men han kjente bara till Johannes' dåp.»

Der kommer to personer inn i bildet: Akvilas og Priskilla. De hørte Apollos ...

Har du hørt og lagt merke till at noe mangler i forkynnelsen – i dag? «De tok seg av ham og forklarte grundigere Guds vei for han ...» Så fortsatte han en velsignet virksomhet for Guds rike.

Men legg merke till, att denne nidkjære og veltalende predikant lot seg undervise av disse sine tilhørere – som innså, hva som manglet. I vår tid er det nesten umulig å tilrettevise og undervise predikanter og forkynnere. Det eksisterer ikke lengre noen respekt og forståelse for erfaring i Herrens tjeneste ... Åndens fattigdom er en mangelvare i vår tid.

De uforstandige jomfruene hadde gått ut for å møte brudgommen. Hvorfor hadde de ikke Ånd og liv, ikke olje i lampen? De hadde ikke latt seg overbevise av Ånden, og de var ikke ikledd Kristus. Han kjente dem ikke (jfr Matt. 25:1ff).

Se også kjennemerket på Den Hellige Ånd: Gal. 5:22: «Men Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred, ...» Det handler om «fred» med Gud i Kristus (Jes. 53:5).

Rom. 14:17: «Guds rike består jo ikke i mat og drikke, men i rettferdighet og fred og glede i Den Hellige Ånd.»

Rom. 8:9: «Men dere er ikke i kjødet, dere er i Ånden, så sant Guds Ånd bor i dere. Men om noen ikke har Kristi Ånd, da hører han ikke Kristus til.»

Det finnes også en interessant beretning i Ap.gj. 16.

1. Paulus og Silas er i Filippi.
2. «Vi satte oss der, og talte til kvinnene som var kommet sammen (et bønnested ute i det fri.)»
3. En av dem (som lyttet) var en kvinne ved navn Lydia ... hun dyrket Gud etter jødernes tro.
4. OBS! Lydia dyrket Gud, men hun hadde ennå ikke fått syn på evangeliet og hadde heller ikke fått Den Hellige Ånd.
5. Men (Fjellst.) «Hun kjente Skriftene, og den forberedende nåden hadde vært virksom hos henne.»
6. «- og Herren åpnet hennes hjerte, så hun gav akt på det som ble talt av Paulus....» ÅNDEN.

Ytterligere en beretning vil jeg påminne om: «I Cæsarea bodde en man som het Kornelius ... Han var en from mann og fryktet Gud med hele sitt hus... og bad alltid til Gud» (Ap.gj. 10).

Men han manglet Den Hellige Ånd, og var ingen levende kristen. Han hadde i alle fall fått en engleåpenbaring angående apostelen Peter.

Så kom Peter dit, og de første hedningene får Den Hellige Ånd. Peter forkynte om syndenes forlatelse.

« Ham gir alle profetene det vitnesbyrd at hver den som tror på ham, får syndenes forlatelse ved hans navn. Mens Peter ennå talte disse ord, falt Den Hellige Ånd på alle dem som hørte Ordet...» (Ap.gj. 10:43-44).

Og alle de troende som tilhørte de omskårne (jødene), og som var kommet med Peter, ble forferdet over at Den Hellige Ånds gave var blitt utgytt også over hedningene, – «barnekårets Ånd». (Ap.gj. 10,45).

Nå kan faktisk Guds barn mangle en veldig viktig kunnskap om det kristne livet. Rosenius har en lengre artikkel om de troendes frihet ifra loven.

1. I 1 Joh. 5,13, skriver apostelen: «Dette har jeg skrevet til dere for at dere skal vite at dere har evig liv.»

2. «Herav ser vi (COR) at man kan være kommet till troen på Jesus og likevel ikke vite, hva man har i Ham, ikke forstå meningen og innholdet av den nåde, Han bereder sine barn.»

COR i Pietisten: En lærer har ytret: «Jeg hadde i årevis hengt ved min Frelser, før jeg ennå hadde den minste aning om det herlige forholdet,

1. att jeg rent av er fri fra loven,
2. att jeg aldri mer betraktes og dømmes etter loven
3. men kun etter den rettferdighet min Herre Kristus har vunnet meg.

Og jeg kan si at med detta lys gikk en ny nådefull Herrens dag opp i min sjel – ett nytt lykkeligere tidsskifte i mitt liv – hellig lyst og kraft under vandringen.»

Rom. 8:15: «Dere fikk jo ikke trelldommens ånd, så dere igjen skulle frykte...»

Når det gjelder vår tids forkynnelse, nevnes sjelden synden ved dens rette navn. Loven forkynnes ikke, og mennesker blir ikke dømt – «Jeg døde,» skriver Paulus. Om ikke loven får døde, så finnes det ikke noe behov for den uforskyldte nåden i Kristus – syndenes forlatelse. Da innfinder det seg heller ikke noen glede og fred i Ånden over friheten i Kristus, som er lovens endemål. (Rom. 10:4).

Dog anser mange talen om «frihet fra loven» som t.o.m. suspekt (skriver COR). De mener att slapphet og likegyldighet innfor Guds ord blir følgen om vi taler om frihet fra loven. Loven skal tukte oss og lede oss i helligelsen, sier man.

«Disse mennesker avslører seg. De har ikke opplevd Åndens kraft.» (COR).

Tit. 2:11-12: «For Guds nåde er åpenbaret til frelse for alle mennesker. Den opptukter oss til å fornekte ugudelighet og de verdslige lyster, til å leve sedelig og rettferdig og gudfryktig i den verden som nå er.»

Gud leder sine barn med nåden, med evangeliet, ikke med loven. Den som tror at han med lovens hjelp skal døde synden, er atter nede i trelldommens dynn. Luther skriver: «Vi kan ikke med lovens hjelp døde én eneste synd, for da har Kristus dødd forgjeves.»

Men loviskheten er pavens gamle lære, som Martin Luther kjempet imot og alle våre lutherske fedre. Luther skrev: «Pavens himmel er helvete.» Dit leder lovens vei. (jfr Gal. 3:10)

COR: «Det finnes mennesker, som ikke i det hele står under lovens domsrett, mennesker som Gud aldri skal dømme etter sin hellige lov, som Gud aldri tilregner deres synder.»

Rom. 7:4: «Slik døde også dere fra loven ved Kristi legeme, for at dere skal tilhøre en annen, ham som ble oppreist fra de døde, så vi kan bære frukt for Gud...»

Legg merke till:

1. Død fra loven OG da først ...
2. Bære frukt for Gud.

«Den som holder seg till lovgjerninger er under forbannelsen.» (Gal. 3:10).

Hva er det da som gjelder? Hva bekjenner Den Hellige Ånd seg til? Jo, till evangeliet om Jesus.

Vi kan befinne oss på to plasser (i følge. Luther over Gal.) ...

1. under loven
2. under nåden ...

3. Når Peter forkynte i Kornelius' hus, falt Den Hellige Ånd.

4. Gal. 3:2-3: «Bare dette vil jeg få vite av dere: Var det ved lovgjerner dere fikk Ånden, eller var det ved å høre troen forkynt? Er dere så uforstandige?»

Ånden bekjenner seg til evangeliet.

«Han skal ta av mitt,» sa Jesus. (Joh. 16,14).

C. H. von Bogatsky (1700-talet) skriver mange trøstens ord blant annet følgende: «Kristus har holdt hele loven mer enn den kan fordre. Han har dødd for mine synder og oppstått ...»

Hvor kan og formår nå lovens forbannelse og dens truende straffedom forskrekke noen troende, som er i Ham, som heter:

1. «Lovens endemål ... till rettferdighet for hver den som tror.» (Rom. 10,4)

2. Som for oss fullkomment oppfylte loven. «Han skulle kjøpe dem fri som var under loven, så vi skulle få barnekår ...» (Gal. 4:5).

3. Nå skjenker Sønnen oss denne fullkomne oppfyllelse till eiendom.

4. Vi blir da av Gud selv ansett som om vi fullkomment har oppfylt loven,

5 og ikke med noen syndige tanker noensinne overtrådt den.

6 Vi betraktes som Kristus selv er, Han med hvem vi er forent.

Det er viktig å legge merke till at vårt barnekår er forent med friheten ifra loven.

Gal. 4:4-5: «Men da tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn, født av en kvinne, født under loven, for at Han skulle kjøpe dem fri som var under loven, så vi skulle få barnekår.»

Till denne forkynnelse bekjenner Den Hellige Ånd seg... MEN – hvorfor er det tyst om dette i dagens kristenhet?

«Disiplene i Efesus lå nede i Jordans kalde vann – i omvendelsens dåp av Johannes» (COR).

Apollos kjente bare Johannes' omvendelses dåp ... Lydia fra Tyatira hadde ikke mottatt Ånden og levde altså under loven.

Luther (og også Bogatsky) skriver om den kristne friheten: «I samvittigheten skal ingenting annet enn Kristus likesom i sitt brudekammer alene regjere, og den troende skal da verge seg med troens skjold og anse seg som død fra loven, slik at lovens anklager og alle anfall ifra den onde samvittigheten kastes tilbake og ikke trenger inn eller tynger hjerte og sinn. For om sjelen er i Kristus, skal den ikke mer, slik som før under loven ha ett arbeidende og betyngnet hjerte, dvs. ikke mer ha byrden av synden, loven og en ond samvittighet liggende på seg. Den skal være fri fra en ond samvittighet og ha - vel ikke ett lettsindig - men ett opplyst og fredfullt hjerte.»

Men – kristne kan også falle tilbake i lovtrelldom: Galaterne lot seg på nytt fanges under lovens trelldoms åk. De hadde dermed mistet Kristus, og vendt tilbake til trelldom.

COR: Om du begynner å søke rettferdighet i lovens gjerninger eller venter deg helliggjørelse av loven, da har du «kastet bort Guds nåde,» «på nytt korsfestet Kristus», «fullendt i kjød,» «er under forbannelsen, en tjenestekvinnens sønn, som skal kastes ut.» «Da har du mistet Kristus og er falt ut av nåden.»

Jeg vet att veldig mange ligger i trelldom under lovens åk. Det er de uforstandige jomfruene som ikke har olje på sine lamper. Åndens liv er ikke tent hos dem. Hvor slutter det for dem? De står till slutt utenfor en stengt himmelport, om ingen ny fødsel skjer.

En sak som bekymrer meg mye er den klare tendensen at begrepet syndeforderv nesten er ikke-eksisterende i dagens kristenhet.

1. Det finnes samfunn som totalt mangler kjennskap til syndefallets forferdelige følger.

2. De vet ikke om att de, hva de enn gjør, er fortapte syndere, som aldri kan bestå innfor Gud.

3. De små barn behøver de ikke døpe. De er «som engler», (jeg hørte det for en tid siden).

4. Disse som likevel kalles kristne, behøver ikke Kristi uforskyldte nåde, og de mangler Guds Ånd.

5. «Den som ikke har Kristi Ånd, hører ikke Ham til.» (Rom. 8).

6. Hvorfor nevner ikke våre yngre predikanter syndens forferdelige makt og frukter? AVSLØRENDE. De uforstandige jomfruenes æra...

Det er kraft i Ordet, men Den Hellige Ånd må åpne våre øyne likesom hos Lydia i Filippi.

Jeg blir like irritert hver gang en ung predikant ikke begynner sin prediken med å be om Åndens nærvær. De avslører seg; de liter på sin egen kraft og synes ikke å behøve Ånden.

Guds Ånd er usynlig og ubegripelig. Vi kan kun finne Han og se Han i Hans verk.

I sin avskjedstale kaller Jesus Ånden for 1. Husvaleren, 2. Sannhetens Ånd. I disse navn ligger Åndens embete og verk hos oss.

1. *Husvaleren, trøsteren* innebærer at Åndens embete på jorden er å forklare Kristus til trøst og fred, i syndenød og samvittighetsskval hos oss, som er forårsaket av lovens trusler. (Jes. 53). «Han skal vitne om meg,» sa Jesus. (jfr ved Peters prediken hos Kornelius og Paulus' tale hos Lydia m.fl.)

2. Han oppretter oss till troens fred, fryd og kjærlighet, trøster og styrker, maner godt for oss. «Ånden selv går i forbønn for oss med sukk som ikke rommes i ord.» (Rom. 8:26).

3. Sannhetens Ånd da? Ja, Jesus er «veien, sannheten og livet». Ånden grunner alt på sannhetens Ord. Han avslører hykleri og fariseisme i våre hjerter – og han avslører villfarelser i tiden. Han prøver åndene.

«Ånden vitner med vår ånd att vi er Guds barn.» Vi innses ikke det av oss selv. Ånden må gjøre det hos oss. Det sanne kristne livet er ett bevisst liv – i Ånden /jfr Hebr. 11 «vitnesbyrdet»./

1 Kor. 2:12: «Men vi har ikke fått verdens ånd, men den Ånd som er fra Gud, for at vi skal kjenne det som Gud i sin nåde har gitt oss.» Den Hellige Ånd leder till «Åndens fattigdom!»

Husk også at alle sanne kristne er «åndsdopte» – i Faderens, Sønnens og Åndens navn (jfr COR om dåpen). Det er viktig att vite detta i våre dager, når så mange villfarelser om dåpen er i omløp.

Teologen og presten Gunnar Juelsson har i boken «Den Hellige Ånds verk» tegnet følgende viktige sannhet: «Her behøver også sies noen ord om forholdet mellom åndsdoop og åndsoppfyllelse. I den karismatiske forkynnelsen i tale og skrift stiller man konsekvent opp bekjennende kristne i

to slags mennesker, dels slike som `bare´ er født på ny, har Ånden og er Guds barn og dels slike som har kommet `lengre´ på den kristne veien gjennom en åndsopplevelse som er skilt fra frelsen, med tungetale som særskilt tegn.»

Stemmer nå dette med NT's fremstilling av Åndens verk? Behøves det virkelig noe mer enn troen på Jesus, for eksempel en særskilt `åndsdoopopplevelse´ for att mennesket skal bli en virkelig, nytestamentlig kristen? Gjennom troen har dog mennesket mottatt Kristus, hele Kristus, som for oss er blitt visdom fra Gud, rettferdighet og helliggjørelse og forløsning.´ 1 Kor. 1:30).

Dette er ett ytterst viktig spørsmål, for begynner man å kreve noen ting mer enn troen på Jesus alene, da er man inne på en farlig vei, lovgjernningens vei, den vei de galatiske kristne havnet på. (Gal. 5:1-9).

Hva lærer Bibelen? Først finner vi att alle sanne kristne er født på ny og har del i Guds Ånd, som virker det nye livet i kjærlighet og gode gjerninger. I Rom. 8:14 heter det for eksempel «For så mange som drives av Guds Ånd, de er Guds barn.» Det finnes således ikke noe Guds barn, som ikke også har Guds Ånd, «barnekårets Ånd.» Ånden selv vitner med vår Ånd att vi er Guds

barn. (Rom. 8:15-16). Ja, vi kan også med noe annerledes språkbruk si at alle sanne kristne er «åndsdøpte.»

1. Vi kjenner dessverre igjen den rett så vanlige dåpsforkynnelsen: Født på ny ble du i dåpen. Det finnes ingen annen gjenfødelse enn den som skjer i dåpen?

2. Den som er kommet bort fra dåpens nåde, kan bare vende tilbake til dåpen og begynne å leve som en kristen.

3. Men: «Det finnes ikke noe som hindrer en vekkelse mer enn å si at alle døpte frem igjennom er Guds barn.»

4. «Men – den som forakter de himmelske skattene og i stedet akter det som hører jorden til, av ham vil Han ta dem tilbake, og han skal være som om han ikke er blitt døpt.» (Bogatsky).

5. Han må bli «født på ny gjennom Guds levende ord som er uforgjengelig.» (1 Pet. 1:23).

6. Hver oppvåkning till nytt liv er en ny fødsel, og den som er født på ny har fått ett nytt hjerte. (Pontoppidan).

«I den karismatiske bevegelsens spor har også fulgt likegyldighet for hva som er bibelsk lære. En opplevelses-økumenikk har blitt følgen. Åndsdøpte og tungetalende lutheranere, katolikker, pinsevenner, misjonsforbundere m.fl. har funnet hverandre i en «høyere enhet,» hvor læreforskjeller grunnet på Ordet, om arvesynden, dåpen, forsoningen, rettferdiggjørelsen etc. ikke betyr noe for prekestols- og alterfelleskap. Men en slik likegyldig innstilling till læren kan ikke være av Guds gode Ånd! Guds Ånd, som også er sannhetens Ånd (Joh. 14:17), kan umulig inspirere eller godkjenne en økumenikk, hvor Guds Ords sannhet undergraves eller ringeaktes. (Gal. 1:6-12, 2:4-5, Rom. 16:17.)» Gunnar Juelsson

Måtte Den Hellige Ånd komme iblant oss med vekkelse till ny fødsel og liv.

**Sammenstilt av
Lennart Axelsson
12.06.2011**

***Nåden virker et sinn
som sletter andres
gjeld.***

I din ætt

Av M. Luther

I dette korte bibelord er alt det innsluttet som evangeliet lover og troen omfatter: At det skal komme et annet liv etter døden, at man gjennom troen alene blir rettferdig og salig, og at dermed ikke noe menneske kan bestå innfor Gud gjennom sine egne gjerninger. For meningen (innholdet) av dette språk er dette: «- din egen kraft skal ikke kunne hjelpe deg, for Djevelen har brakt deg helt under seg. Det finnes ingen hjelp. Alt er fortapt (tapt). Skal du bli frelst, finnes det ikke noe annet middel for dette enn denne kvinnens ætt.»

Dette er et sterkt språk, som slår ned all annen prediken. Her er det fastslått at man må fortvile på all egen kraft og

stole på denne ætt, Kristus, som alene skal gjøre alt. For om det hadde funnes noen annen vei til salighet, skulle dette språket være falskt.

Legg merke til hvor kraftig selv det Gamle testamentet taler om denne sak!

Her kan vi se at Abraham var en kristen selv lenge før Kristi fødsel. For han hadde samme tro på Kristus som vi har. Tiden gjør absolutt ingen forskjell på troen, for troen har vært den samme alt fra verdens begynnelse. Derfor fikk Abraham gjennom sin tro det samme som jeg får. Han fikk vel aldri se Kristus med øynene, slik heller ikke vi får gjøre det. Men han hadde Han i Ordet, på samme måte som også vi har Kristus i Ordet.

Kristi seier!

Av Johan Arndt

In grunn til vår trøst er at Kristi kongelige seier, triumf, makt og velde er høyere enn all syndens makt. Den overgår alle synders mangfoldighet, alle synders storhet og all djevelens, dødens og helvetes makt.

Hvorfor skulle ikke Kristi seier og makt også overgå dine synder? Skulle

dine synder alene være sterkere enn Kristus, den allmektige konge? Har Han lagt alle sine fiender til fotskam-mel for sine føtter, (Slm. 110, 9), skulle da bare *dine* synder ikke være underlagt Ham? Hvorfor skal du lukke deg alene ute fra Kristi mektige seier?

Bare sannhet i Ham!

Av Einar Kristoffersen

15. Da Josefs brødre så at deres far var død, sa de: Bare nå ikke Josef legger oss for hat og gjengjelder oss alt det onde vi har gjort mot ham!

16. Så sendte de bud til Josef og sa: Før han døde gav din far oss dette pålegg: 17. Så skal dere si til Josef: Kjære, tilgi dine brødre deres misgjerning og deres synd, da de handlet så ille mot deg! Nå ber vi, tilgi oss vår misgjerning, vi som også tjener din fars Gud. Og Josef gråt da de talte slik til ham. 18. Siden kom også hans brødre selv og falt ned for ham, og de sa: Se, vi er dine tjenere. 19. Da sa Josef til dem: Vær ikke redde! Er jeg i Guds sted? 20. Dere tenkte ondt mot meg, men Gud tenkte det til det gode, for å gjøre dette som vi ser i dag, og berge livet for mange mennesker. 21. Vær ikke redde! Jeg vil sørge for dere og deres barn. Og han trøstet dem og talte vennlig til dem. 1 Mos. 50, 15 - 21

«**D**u tenkte jeg var som du,» sier Herren (Slm. 50,21) - og det ligger svært nær for oss alle, å gi Herren våre egne trekk, slik at Han i vår bevissthet ender opp med å bli ikke helt ulik oss selv. For vi tenker: Han er vel slik og slik, og det er jo rimelig at Han er slik og slik innstilt til dette og hint, osv. i samme spor.

Det vi da gjør - uten å være oss det riktig bevisst - det er at vi spør vårt eget hjerte om, hvordan Gud egentlig er. - Det blir en Gud som stiger opp av vårt eget indre, og det er jo slett ikke Gud, men en avgud.

Gud har åpenbart seg i sitt ord. «Der skal du finne meg,» sier Han. Han er altså der! - Det har Han sagt, og Han

lar seg finne der, når du søker Ham i sannhet. - Det har Han lovt. Han vil åpenbare seg for deg, til frelse! - Til *din* frelse - for, som Jesus sier: «Dette» - altså *dette*, og ikke noe annet - «er det evige liv, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og Ham du utsendte, Jesus Kristus.» (Joh. 17,3).

Kan hende du strever og baler med ting i ditt eget hjerte, og prøver å få ting på rette plass der - en «god kristen» kalles det vel, det mål som vi da har for øye. - Iallfall en noe bedre kristen, enn det jeg er akkurat nå. - Og det er jo ikke å forakte, at en ønsker å forbedre sitt liv - men hvor har du det fra, at det skulle være *liv* å finne i *det*? Det må du i tilfelle ha fra ditt eget hjerte, eller fra

falske lærere - for idet du vender deg til Guds ord, får du jo et helt annet svar. - Du hørte nettopp Jesus, Han som *er* Guds ord (Åp. 19,13), peke ut veien til livet, det evige: - at de kjenner deg Gud, den eneste og sanne.

Men hvordan kjenne Ham? - Det lar seg jo ikke gjøre å fare opp til himmelen og hente Ham ned - og heller ikke å fare ned i avgrunnen å hente Ham opp. (Rom. 10,6-7). - Hva da? I mitt *ord*, sier Han. I sitt ord, der har Han satt deg stevne.

Ja men, det er jo mennesker som har studert Skriften hele livet, uten å finne frem - de skriftlærde på Jesu tid, de ransaket Skriftene, som Jesus selv sier om dem, men fant ikke frem. - Mennesker i mengdevis har dykket, og dykker ned i denne boken, og kommer opp igjen med alle slags tolkninger - se bare på de utallige kirkesamfunn og åndelige retninger. Ja, det er et veldig anstøt for vår tanke! Men, sier Jesus til deg nå igjen, du skal ikke se på alt dette, men på *meg*! - For det er *meg* den vitner om: *Jeg* er veien, sannheten og livet, og «hver den som ber, han får, den som leter, han finner, og den som banker på, skal det bli lukket opp for.» (Mt. 7,8).

Er ikke det noe av et løfte! «- ham skal det lukkes opp for!»

At det lukkes opp, vil jo ikke si annet, enn at Ordet åpner seg for deg - Jesus åpenbarer seg for deg - Han som er

selve lyset fra himmelen, og lar deg *se*. Han er nemlig kommet for å *gi* verden liv. Ikke noe menneske kan arbeide seg til det - det kan bare fås. Og fra en side sett, har vi alle fått det - for Gud gav oss sin frelse i Jesus Kristus *før* vi trodde det - ja, *før* vi var til og i det hele tatt kunne høre det forkynt. - Den gang Han lot Jesus, sin enbårne Sønn, nagle til korset på Golgata. *Da* ble Guds frelse gitt deg! Hva venter du så på?

Du som har det slik - Han sier deg nå: «Hvorfor tror du ikke mitt ord til deg? Jeg har jo sagt deg det! *Alt* ditt har jeg tatt! Og jeg har båret konsekvensene av det - og Faderen i himmelen har godtgjort at dette er et verk etter, og i samsvar med Hans hjerte og vilje, idet Han har oppreist meg fra de døde.»

Stans nå opp for dette! - Faderen i himmelen har altså tatt imot det verk som er gjort til din frelse, og har satt sitt segl på det - men *du* vet ikke riktig, om du kan tro det! Å hvor lykkelig du ble, om dette gikk opp for deg nå: Gud *er* forsonet - i Kristus!

Vi ser det samme fenomenet hos disse Josefs brødre - den inngrodde vantro og mistro.

Josef som de hadde syndet så grovt imot, av ren misunnelse og solgt som en slave til Egypt. Josef, som etter å ha

satt dem på prøve en tid, tok så vel imot dem i Egypt - som hungersnøden i hjemlandet hadde drevet dem til - ja, han tok ikke bare vel imot dem, men *gråt* over dem - ham tilla de nå sine egne trekk.

Først kunne de jo ikke fatte, at han kunne være så god og vennlig mot dem, slik som de hadde behandlet ham. Og hvorfor kunne de ikke fatte det? - Fordi de selv ikke var som Josef! - Men de måtte nå tro på det som de erfarte da vel?

Men nå var situasjonen en annen - Jakob, far deres var død, og der blusser plutselig den gamle vantro og mistro opp igjen i full blomst - for nå slo den tanken ned i dem, at Josef bare hadde spart dem for Jakobs skyld - for ikke å føre ytterligere sorg over ham, far sin. - Men nå var altså Jakob død, og hva da?

Du ser, de kunne egentlig ikke tro at noen kunne være så god som Josef var. Josef, et av de store forbilder i Skriften på Jesus Kristus selv.

Det måtte ligge noe mer bak, tenkte de. - Josef skjulte nok ett eller annet for dem. Så måtte de finne noe annet å berge livet på, enn å satse på Josefs *godhet* - og så kom de opp med en *løgn*. De ville berge livet ved en løgn. De ville prøve å la det få leve videre, som de trodde var den *egentlige* årsaken til at Josef hadde spart dem - nemlig *Jakob*. Og så leser vi: «Så sendte de bud til Josef og sa: Før han døde gav din far oss dette pålegg: Så

skal dere si til Josef: Kjære, tilgi dine brødre deres misgjerning og deres synd, da de handlet så ille mot deg! Nå ber vi, tilgi oss vår misgjerning, vi som også tjener din fars Gud.» (v.16-17a).

Men hvordan tar nå Josef imot dette? «Og Josef gråt da de talte slik til ham.» (v.17b).

Tenk, all den godhet som jeg har vist mot dem, den har de i virkeligheten ikke tatt imot - men de mistenker meg for å ha baktanker, og egentlig vil dem ondt!

Kjenner du igjen ditt forhold til Jesus her? - Er det ikke mye nettopp slik vi også er - slik som Josefs brødre? Kan jeg virkelig tro at Han er så god, etter alt det jeg har gjort mot Ham? Ligger det virkelig ikke noe bak her? - Noe skjult? Ja, Han tilgir nok, men jeg må nå vel betale for det jeg har gjort allikevel?

Det går kanskje greit i gode dager dette, å tro Jesu nåde og godhet - men så kommer de *onde*. Sykdom rammer deg, personlige nederlag, gang på gang, problemer i familien, barn som går sine egne veier, dødsfall blant dine nærmeste og lignende - så tenker du: Det er for mine synders skyld dette! - Det er fordi jeg har vært, og er slik og slik - det er da også bare rimelig, slik som jeg nå en gang er. Og så stiger dette avgudsbildet fra ditt eget hjerte frem igjen, og Jesus står der som en som ser kaldt på din lidelse og sier: Ja, men du har jo bare deg selv å takke for dette! - Og det stemmer jo så godt med ditt eget hjertes tanke.

Hvordan skal du da kunne legge deg til ro i Hans favn, med all din nød og smerte? Å nei, å nei, hvor djevelen er dyktig, og hvor flink han er til å få vårt hjerte til å spille på lag med seg!

Og så ser vi det i Josefs tilfelle her - igjen må han forsikre dem om sannheten i det ord han har forkynt dem. Det vil si, han må forkynne det en gang til: «Da sa Josef til dem: Vær ikke redde! Er jeg i Guds sted? Dere tenkte ondt mot meg, men Gud tenkte det til det gode, for å gjøre dette som vi ser i dag, og berge livet for mange mennesker. Vær ikke redde! Jeg vil sørge for dere og deres barn. Og han trøstet dem og talte vennlig til dem.» (v.19-21).

Hvor ofte må ikke Han (Jesus) forsikre oss? - Igjen og igjen.

Se på Josefs gråt, og tro nå Jesus, din

frelser, her og nå, når Han forsikrer deg om at Han har gjort alt vel for deg.

Avveien er, at vi vil forsøke å nå frem på en egen vei - og det slo meg, da jeg leste denne teksten – brødrene ville berge livet ved en løgn, og det er jo nettopp hva vi så snart tyr til også - vi prøver å fremstille oss for Ham, som noe vi i virkeligheten *ikke er!* - Det vil si, *bedre* enn vi er. Så kommer vi snart på den ene måten, og snart på den andre, alt ettersom våre følelser og tanker er for tiden, men bare ikke på den veien Gud selv har anvist - nemlig for Jesu skyld *alene*.

Dette er veien som fører frem, her og nå - og alltid: «For så har Gud elsket verden at Han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på Ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.» (Joh. 3,16).

Jesu innbydelse

Av Johannes A. Barstad

Les: Joh. 7, 37 – 39

På løvsalenes høytid hadde de festfeirende jøder den sedvane, at de under en prests ledelse hver dag gikk ned til kilden Siloa, hvor de tok vann i en gullskål, førte det under mengdens jubelrop og under lyden av cymbler og basuner tilbake til tempelgården og utgjød det foran brennofferalteret, idet de sang av Jes. 12: «*Dere skal øse vann med glede av frelsens kilder.*»

Denne gudstjenestelige handling minnet om vannet som Herren lot flyte av klippen i ørkenen, på samme tid som den pekte på oppfyllelsen av Jesajas' spådom om det frelsens vann som engang skulle hentes fra den rette Siloaskilde, Messias (Sak. 13,1) - den rette åndelige ørkenklippe (1 Kor. 10,4).

Men jødene ble stående ved de forbilledlige former alene. Derfor så de

ikke at Han som de sang om sto i deres midte. At kilden allerede fløt der, og at de alle hadde adgang til den. Fordi de ikke kjente sin åndelige trelldom eller ville kjenne den, kjente de heller ikke sin besøkestid. Fordi de ikke ville forstå Moses og profetene, forsto de heller ikke Ham som de talte om. (Joh. 5, 39, 46-47). Fordi de ikke ville erkjenne sin syndenød, kunne de heller ikke lengte etter en Messias som var synderes frelser. Moses' dekke lå over deres ansikt. (2 Kor. 3,15).

Så gikk de der med ufred dypt i sin sjel og uten trøst i sitt hjerte, og hentet vann der hvor det jo ikke var levende vann å finne, nemlig fra de gudstjen-estelige formers og de gode gjerningers falske kilder.

Slik var nøden som møtte Jesu blikk da Han på den siste dag i høytiden sto frem i tempelgården for å tale. Hans frelserhjerte blødde ved å se disse mennesker så nær og likevel så langt borte fra frelsen. Derfor talte Han også som Han gjorde. Han ville gjøre et siste forsøk, kaste ut garnet ennå en gang, før mengden skiltes. Så utsteder Han sin store innbydelse, som vår tekst inneholder, oppfordringen til å forlate de falske kilder og komme til Ham det rette kildevell, hvor deres hjerter vil finne fred.

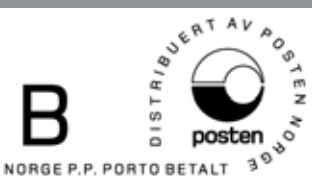
Hva mener du, sjel, trenges det ikke at denne samme innbydelse ropes ut blant menneskene den dag i dag? Er ikke nøden ennå den samme, at de mange er så nær – omgitt av Ordet, av sakramentene, av vitnesbyrdet – og likevel så langt borte?

Akk, man jager og streber etter så mange ting, som skal stille hjertets lengsel og higen:

Rikdom, ære, forfengelig lyst – bare Jesus streber man ikke etter. Man kan flittig holde seg til kristenlivets ytre former, gå til kirke, på oppbyggelser, lese og synge, være med i arbeidet for misjonen osv., man kan trelle i disse former og være nøyeregnende til det ytterste - men selv personlig å drikke av det levende vann, det tenker så få på. Man kan gå ved siden av kilden, komme i stemning ved å høre dens risling, glede seg ved synet av trærne og blomstene på dens bredd, endatil være med å plante der - men selv bli et tre ved den levende kilde, selv suge næring av den – nei, det vil så såre få.

Hør derfor Herrens røst i dag, når Han ut av vår tekst roper til hver sjel som går borte fra Jesus: *Kom til Jesus og drikk av det levende vann!*

Returadresse:
Alt av nåde!
Eklundbakken 11
N-3770 Kragerø

Alltid med! Av Marius Giverholt

Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende! Mt. 28, 20.

Hvilket salig løfte! Det er et anker for sjelen, når den gruer for korts og trengselens timer, når den føler sin avmakt og synes å være forlatt av alle.

Du gir styrke, du skal gjøre fristelsen og dens utgang slik at vi kan tåle den. Hos deg Herre, Herre er der en utgang

fra døden. Lær meg da å kaste all min sorg på deg, daglig legge hver bekymring på ditt farshjerte, klynge meg til din evige kjærlighet og under ditt kors møte alle stormer, hver anfektelse, hver smerte. Da skal du bære meg over alle dyp, salig og frelst hjem til det himmelske land.

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes **gratis** til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

Bladet har fremfor alt et sjelesørgerisk sikte, og ønsker å oppnå det ved det eneste middel gitt til dette - nemlig Guds ord i lov og evangelium.

Ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst Herren har gitt oss i vår «arv», - den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til returadressen.

Utgiver:

Einar Kristoffersen

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladet@tele2.no

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, kan du gi din gave på **Bladets giror**: 9722 22 65588

NB! Vennligst gi beskjed ved adresseforandring i god tid, da postens ettersendingsperiode er svært begrenset!

Alt av nåde!
www.bladet.org